

коса и брада, монахъ-постникъ. Той посрѣща любезно поклонниците съ думитѣ :

— Добре дошли, мило !

Поклонниците му цѣлватъ ръка, а той се радва, че е доживѣлъ и тая година живъ и здравъ да ги посрещне. Защото той служи въ манастира надъ 50 години, а въ постницата е вече 10 и повече години.

Монаситѣ, които живѣятъ въ тия постници, даватъ обещание, да не ядатъ блажна, а само постна храна, затова се казватъ постници.

За постницата „Св. Лука“ има предание, че тамъ е погребанъ Лука, братовъ синъ на св. Ивана. Малкъ, 14-годишенъ още, Лука се отправилъ къмъ Рилската пустиня да търси чича си. По Божие указание, той намѣрилъ чича си и останалъ при него. Но следъ нѣколко време, бащата на момчето тръгналъ да го търси. И тукъ тамъ, следъ дълго скитане изъ планината, намѣрилъ момчето да служи при св. Ивана. Бащата се скаралъ съ брата си, грабналъ момчето за ръка и го повелъ за дома. Малкиятъ Лука плакалъ и молилъ баща си да го остави при чичо му. Но бащата го дърпалъ и водилъ. Когато стигнали край една скала, тя се разпукала, изъ пукнатината изскочила люта змия усойница и ухапала малкия Лука, който веднага умрѣлъ. Баща му се върналъ, разкаянъ, при брата си и съ сълзи на очи го помолилъ да му прости.

Двамата братя погребали момчето. Отъ тогава това мѣсто станало скъпо за св. Ивана и тукъ той идвалъ често.

Нѣкои смѣтатъ, че тука е била построена и първата манастирска келия.